

Κατεσοχοχαίρονα

Κατεσοχο...
...Χαίρονα

16ο

Κενήνυ
Κρυμμένου

Θυσαυρού
Συζείας

2024

Πολυτιμη

ΕΛΕΝΕΤΑ

Τον 16^ο αιώνα στη Βενετία και συγκεκριμένα στο Burano, γεννήθηκε η Ελενέτα. Με μητέρα από τον Χάνδακα και πατέρα πλούσιο έμπορο Βενετό, η Ελενέτα έλαβε εξαιρετικά επιμελημένη παιδεία. Μεγαλώνοντας αγάπησε την τέχνη του κεντήματος και ειδικεύτηκε στην αρίστης

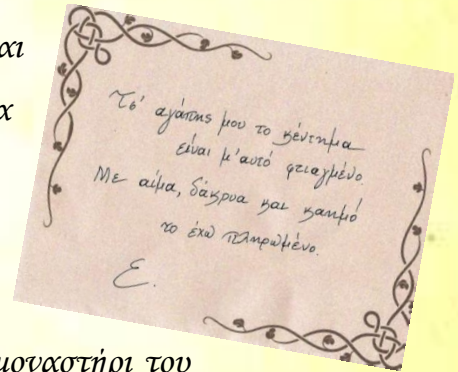
τεχνικής και ομορφιάς τοπική δαντέλα με βελόνα. Στον βενετσιάνικο οίκο μόδας όπου εργαζόταν, περνούσε τη δαντέλα στις καμιζόλες και στα φορέματα που ράβονταν και τα ρούχα γίνονταν ανάρπαστα στις αρχόντισσες και τις σινιορίνες του τόπου: Marcella, Dionora, Lucia, Veronica... Πάντοτε θεωρούσε ότι η επιτυχία αυτή οφειλόταν στο γούρι που έφερε ένα σπάνιο οικογενειακό κειμήλιο που της είχε χαρίσει η μητέρα της και είχε φτάσει στα χέρια της ούτε και ήξερε από πόσες γενιές πριν: Μια ασημένια δαχτυλήθρα. Τα χαραγμένα γράμματα κι οι ημερομηνίες στο εσωτερικό της είχαν φθαρεί από τον χρόνο και δεν μπορούσε πλέον να τα διαβάσει...

Ο θάνατος του πατέρα της οδήγησε την οικογενειακή επιχείρηση σε πτώχευση και μπροστά στο μεγάλο οικονομικό αδιέξοδο, η Ελενέτα αναγκάστηκε να μετοικήσει στον Χάνδακα, κοντά στη φτωχή οικογένεια της μητέρας της. Η τέχνη της και οι μοναδικές της δαντέλες γρήγορα εκτόξευσαν τη φήμη της στην τοπική κοινωνία, αλλά

και σε ολόκληρη την Κρήτη. Η χάρη και η φινέτσα της κέρδισαν την εκτίμηση και τον θαυμασμό της τοπικής αριστοκρατίας η οποία της άνοιγε με προθυμία το σπίτι της. Κάπως έτσι γνώρισε και ερωτεύτηκε τον Βενετό Δούκα της Κρήτης, Φραντζέσκο. Ο έρωτας τους ήταν αμοιβαίος αλλά κρυφός. Λόγω των κοινωνικών τους διαφορών το ειδύλλιο τους ήταν καταδικασμένο.

Σύντομα μαθεύτηκε ότι ο Δούκας παντρεύεται την πρώτη αρχοντοπούλα του Χάνδακα. Η Ελενέτα απελπισμένη από την προδοσία, αποφάσισε να του γράφει ένα ιδιόχειρο σημείωμα, χαρίζοντάς του την πολύτιμη δαχτυλήθρα, πριν εξαφανιστεί από προσώπου γης και κλειστεί, σύμφωνα με φήμες, στο μοναστήρι του Αγίου Σαλβαδούρου στην άκρη του Φιζόκαμπου.

Η δαχτυλήθρα έμεινε στη κατοχή του ευγενούς ως σύμβολο του μεγαλύτερου έρωτα της ζωής του, και περνώντας από γενιά σε γενιά, διατήρησε το μυστικό της μαγείας της, μέχρι και την πτώση της πόλης το 1669, όταν και εξαφανίζονται τα ίχνη της.

Ωστόσο ντόπιες δοξασίες και αφηγήσεις των γιαγιάδων αναφέρουν ότι μέλη της οικογένειας των Canali έφεραν και έκρυψαν στη Σητεία τη χαμένη δαχτυλήθρα λίγο πριν από την πτώση του Χάνδακα και υποστηρίζουν ότι ακόμα και σήμερα φέρνει στον κάτοχό της καταξίωση και μοδιστρική καλοτυχία!

Στα «ταξίδια» που έκανε από γενιά σε γενιά και από χέρι σε χέρι, η δαχτυλήθρα απέκτησε το όνομα

Πολυτμη

Παραδεισία

Το ραφτάδικο του κυρ-Χαράλαμπου με το όνομα «Πολυτίμη» έσφυζε από ζωή. Αν και μεγάλος σε ηλικία ο ίδιος, το παράστημα, το περήφανο περπάτημα, το σπιθηροβόλο βλέμμα και το ανήσυχο πνεύμα του δεν πρόδιδαν σε καμία περίπτωση τα 70 του χρόνια. «Έραβε» τις μαντινάδες με την ίδια ευκολία που έκοβε και έραβε τα υφάσματα στο μαγαζί, με επιδεξιότητα, άνεση, ακρίβεια και ευθουσιασμό. Καμιά φορά μονολογούσε, σκυμμένος πάνω από τη ραπτομηχανή του, και τούτες τις κουβέντες ήταν σα να τις απηύθυνε στο ρούχο, έτσι τουλάχιστον έλεγαν τα κοριτσόπουλα που τον παρατηρούσαν και τον θαύμαζαν.

Το μαγαζί του είχε πάντα πελάτες, μικρούς και μεγάλους, ντόπιους, αλλά και χωρικούς, γυναίκες που έραβαν το καλό τους το ρούχο και άντρες που με πρόσημα κάποια μικρομεταποίηση ερχόντουσαν για μια ρακή, αλλά κυρίως για να τους φιλοδώρησει με κάποια περιπαικτική μαντινάδα.

«Θαρρώ, Κωστή, του λόγου σου το λιόφυτο αποφεύγεις

Κι είσαι όλη μέρα στις ρακές αυτί να σκαπετεύγεις.»

Αυτήν την τέχνη γενναιόδωρα τη μοιραζόταν και με τις μαθήτριές του. Η Ιριγένεια, η Ερμιόνη, η Σταματία και τόσα άλλα φιντανάκια που είτε από ανάγκη, είτε από αγάπη, ήθελαν να σπουδάσουν την τέχνη της μοδιστρικής κοντά στον καλύτερο τεχνίτη της επαρχίας. Τον βοηθούσαν, τον παρατηρούσαν, αναλάμβαναν

τις μικροδουλειές, έβγαζαν και το χαρτζιλίκι τους. Και δόξα τω Θεώ, είχε δουλειά για όλους... Πάρα τον σεβασμό που έτρεφαν προς το πρόσωπό του, τους φαινόταν πολύ παράξενο που ο κυρ-Χαράλαμπος δεν είχε παντρευτεί... Ομορφάντρας θα ήταν στα νιάτα του, προκομμένος και ανοιχτόκαρδος. Γιατί είχε μείνει μόνος; Ο ίδιος είχε μια εξήγηση:

«Αλήθεια πολλές με θέλανε, αλλά εγώ επαπντρεύτηκα την τέχνη μου...
Τώρα που η ζωή ποπέρασε, βλέπω πως ίσως θα μπορούσα να την είχα απατήσει...»

Πάντως όλες ήξεραν για την «Πολυτίμη» που είχε δώσει το όνομά της στο μαγαζί. Επρόκειτο για μια παμπάλαη ασημένια δαχτυλήθρα που του είχε κληροδοτήσει ο πάππος του ο γερο-Κάβαλος, όταν ο Χαράλαμπος άνοιξε το κατάστημα. Τον συμβούλεφε να την κρατά φυλαγμένη ως κόρη οφθαλμού, για να έχει προκοπή και τύχη αγαθή στις δουλειές του. Κάθε φορά που τα κορίτσια απέδιδαν σ' αυτήν την επιτυχία του, ο κυρ-Χαράλαμπος τούς απαπντούσε:

«Η Πολυτίμη μόνη της δεν κάνει πράμα. Θέλει μυαλό, καρδιά και τέχνη, για να σε κάμει άξιο, αλλιώς... Τι' αυτό ξανοίξτε την τέχνη σας και αφήστε τις μαγικές δαχτυλήθρες... Το δίχως ρίζα καλό πορπατεί χέρι χέρι με το κακό!»

Ο κυρ-Χαράλαμπος ήξερε τι έλεγε... αφού γνώριζε τις πραγματικές δυνάμεις της δαχτυλήθρας και όχι τις υπερβολές που διαδίδονταν κατά καιρούς. Ήταν ευγνώμων για την καλή του τύχη και την επιτυχία, είχε κοιτάσει όμως γι' αυτά. Κι ενώ τα είχε όλα, ένα κάτι του έλειπε, κι ας το είχε όλη μέρα μπροστά του...

Δασκάλα και μητέρα για όλες τις κοπέλες στο ραφτάδικο στεκόταν η Πάραδεισία, συνέταιρος στο μαγαζί και σπουδαία μοδίστρα. Εκείνη γνώριζε καλά και μια τέχνη παραπάνω: αυτή του υφαντού. Όταν έμενε χρόνος από τη δουλειά, τις πιο άξιες, τις πιο προκομμένες, τις έπαιρνε στο διπλανό δωμάτιο και τους δίδασκε τα μυστικά του αργαλειού. Η σαΐτα θαρρείς πως τραγουδούσε στα χέρια της και το μυαλό της είχε αποθηκευμένες απίστευτες τεχνικές και σχέδια, στολίδια και κόλπα που έδιναν ζωή στα νήματα και το στημόνι.

Μάλιστα, μια φορά τον χρόνο, γύρω στα τέλη του Νοέμβρη, δασκάλα και μαθήτριες οργάνωναν έκθεση και εργαστήριο υφαντού στο χωριό της Πάραδεισίας. Εκεί συνέρρεαν οι Στειακοί, όχι μόνο για να αγοράσουν μοναδικά κιλίμια και σκεπάσματα, αλλά για να πιουν με την ευκαιρία μια ρακή στο γραφικό καφενείο, κάτω από τον παχύ ίσκιο της μουριάς, απέναντι από την εκκλησία του Αγίου του Ιαματικού.

Άτυχη κι εκείνη στη ζωή. Είχε πρόσφατα χάσει τον άντρα της και είχε μείνει μόνη με τις μικρές κορούλες της, τη Στερεούλα και τη Μοσχούλα. Φευγαροπρόσωπη, αφρατούλα, προσηνής και σοβαρή, είχε τα μισά σχεδόν χρόνια

του κυρ-Χαράλαμπου κι ήταν το στήριγμά του. Εκείνος ήταν χρόνια κρυφός θαυμαστής της, αλλά η διαφορά ηλικίας δεν του άφηνε ούτε να το ομολογήσει... Άσε που φοβόταν μην τη χάσει από κοντά του σε περίπτωση που τον απέρριπτε.

«Κουζουλαμένο μ έχουνε της πέρδικας τα κάλλη
Τα μάτια της, τα χείλη της φέρνουν καημό και ζάλη.»

Απ' αυτόν τον ανομολόγητο καημό έλιωνε ο κυρ-Χαράλαμπος και της άφηνε κάθε μέρα και από ένα τριαντάφυλλο στη ραπτομηχανή της. Με πρόσχημα δε κάποια γενέθλιά της, της χάρισε μια πέρδικα, που περπατά λεβέντικα, όπως της είπε! Τι να κάνει η Παραδεισία, τη δέχτηκε από ντροπή, δε ρώτησε τι σημαίνει το δώρο, τη συνήθισε με τον καιρό, αλλά κάθε φορά που το πουλί έκανε πως τραγουδάει, η Παραδεισία σταυροκοπιόταν και έλεγε:

«Μέγας είσαι κύριε και θαυμαστά τα έργα σου... Εντερόσπασα πάλι...
Περπατάς αλλά δεν τραγουδάς λεβέντικα, γλυκιά μου πετροπέρδικα.»

Όλα πήγαιναν καλά μέχρι που έγινε το κακό. Κανένας δεν κατάλαβε εκείνο το βράδυ πώς ξεκίνησε η φωτιά στο μαγαζί κι ούτε πρόλαβαν τη ζημιά. Μέσα σε λίγες ώρες η «Πολυτίμη» είχε γίνει στάχτη. Την επόμενη μέρα τα κορίτσια αντίκρισαν έντρομα αυτό που φοβόντουσαν: Όλα είχαν καταστραφεί.

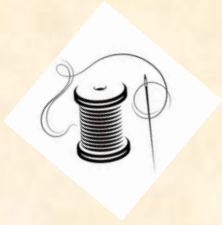

Ο κυρ-Χαράλαμπος ήταν πολύ μεγάλος πια για να ξεκινήσει από την αρχή και οι δυνάμεις του είχαν στερέψει... Έδωσε όλες του τις οικονομίες στην Παραδεισία και τη βοήθησε να ανοίξει καινούργιο κατάστημα που θα το κρατούσε μόνη της. Η φήμη της γρήγορα εξαπλώθηκε. Οι εποχές άλλαζαν, οι γυναίκες ντύνονταν όλο και πιο φροντισμένα, και στη δεκαετία του '80 η μόδα έφερνε καινούργια πελατεία στο κατώφλι της Παραδεισίας. Ο οίκος ραπτικής της είχε έμβλημα μια... πέρδικα και το όνομα... «Πολυτίμη».

Φαίνεται ότι ο κυρ-Χαράλαμπος, εκτός από όλα τα υπόλοιπα, χάρισε στην προστατευόμενή του και το πιο μεγάλο, το πιο σημαντικό σύμβολο της αγάπης του...

Σεσίλια

Η Στερεή και η Μόσχα αποδείχτηκαν άξιες διάδοχοι της μητέρας τους. Κληρονόμησαν ταλέντο και γνώση που δεν άφησαν να πάει στράφι. Μεγαλωμένες μέσα στα υφάσματα και τις βελόνες, έμαθαν τα μυστικά της ραπτικής και με την όρεξη που είχαν, η επιτυχία ήταν σίγουρη. Κληροδότημα ανεκτίμητο εκτός από το μαγαζί και η «Πολυτίμη», η τυχερή δαχτυλήθρα... Πέρα από τη μαγική της δύναμη, είχε πλέον και τεράστια συλλεκτική αξία. Ένα κειμήλιο που είχε γνωρίσει τόσες ιστορίες στην πάνω από πέντε αιώνες διαδρομή του...

Τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα από καλά... Οι δύο μηχανές Singer που θεωρούνταν θησαυρός για τα ραφτάδικα την εποχή της μητέρας τους έγιναν πέντε και έπαιρναν όλες φωτιά καθημερινά. Ήταν και καλή εποχή για τη μόδα. Οι κυρίες πήγαιναν με τη "Γυναίκα" στο χέρι κι έδειχναν το μοντελάκι που ήθελαν να ξεσηκώσουν τα κορίτσια στο μαγαζί. Η Στερεή έφτιαχνε το πατρόν βάζοντας πάντα μια δική της πινελιά, γιατί «Η μόδα είναι πρώτα απ' όλα τέχνη, είναι έμπνευση και δημιουργία», όπως έλεγε. Κι η Μόσχα στη συνέχεια έβαζε όλο της το μεράκι στη βελονιά: Μετρούσε, έκοβε, τρύπωνε και έραβε: Ευθεία, ζιγκ ζαγκ, φρεστόνι στη μηχανή, αλλά και στο χέρι: Κομποβελονιά, ριζοβελονιά, κομπλέν και πρώτη και καλύτερη η κρητική βελονιά που αναλάμβαναν ειδικές κεντήστρες στο μαγαζί.

Πέρα όμως από την κοινή τους αγάπη για τη ραπτική, οι δύο κόρες της Παραδεισίας θα έλεγε κανείς ότι είναι εκ διαμέτρου αντίθετες... Η Μόσχα ήταν ήρεμη, πιστή στην παράδοση και μετρημένη σε όλα της, εκτός από ένα, το φαγητό! Έτρωγε ασταμάτητα, είχε ιδιαίτερη αδυναμία στο πιλάφι και τη βραστή γίδα και παραμιλούσε όταν της μύριζε γλυκό. Αδιαφορούσε επιδεικτικά για τα παραπανίσια κιλά της κι όταν την πειράζαν, απαντούσε πως ήταν αφρατούλα σαν τη μητέρα της. Στον αντίποδα, η Στερεή ήταν πιο αυθόρμητη, με μοντέρνα προσέγγιση στη ραπτική, «σφικτή» με τα οικονομικά και πολύ επιλεκτική με τη διατροφή της, γι' αυτό και διέθετε αναλογίες μοντέλου.

- Μόσχα σταμάτα να τρώς! Θα σκάσεις, χριστιανή μου...
- Στερεή, τρώγοντας έρχεται η όρεξη... και όπως έλεγε και ο Κυρ-Χαράλαμπος... Σα σκλάβος δούλευε και σαν αφέντης τρώγε...
- Σαν ΕΝΑΣ αφέντης! Όχι σαν εκατό! Και σου έχω πει: Να με λες Σεσίλια!

Το κύριο πρόβλημα στη σχέση τους ήταν ότι η Μόσχα αρκούνταν να είναι πρώτη στο «χωριό», ενώ η Στερεή ήθελε να κατακτήσει τον κόσμο. Να πάει τη δουλειά της σε μονοπάτια πιο μοντέρνα και τολμηρά. Εκτός από το όνομά της, ξεπερασμένο θεωρούσε ακόμα και το όνομα του μαγαζιού. Επέμενε ότι η «Πολυτίμη» θα έπρεπε να εκσυγχρονιστεί και να γίνει «Πρίσιους».

«Ακολουθήστε τα όνειρά σας, για να ευτυχήσετε» έλεγε η μητέρα τους.

Σε κάποιο ταξίδι της στην Αθήνα, εκεί στη δεκαετία του '90, η Στερεή μαγεύτηκε από τη δύναμη και τη λάμψη που είχε αποκτήσει ο κόσμος της μόδας. Τεράστιοι διεθνείς οίκοι διέθεταν πλέον δημιουργίες τους σε καταστήματα και ο κόσμος διψούσε για γκλάμουρ, πρωτοτυπία και στυλ. Από ρούχα μέχρι κοσμήματα, Polo, Escada, Trussardi, Rabanne, Armani, Swarovski, ήταν

όλα σύμβολα ενός μυθικού για εκείνη κόσμου και δίπλα σ' αυτά σχεδιαστές, μοντέλα, φωτογράφοι, ατελιέ... Έμεινε λίγο παραπάνω στο κλεινόν άστυ εκείνη τη φορά και δεν άργησε να γνωρίσει μια εμβληματική προσωπικότητα της ελληνικής βιομηχανίας της μόδας. Μεγάλος εκπρόσωπος διεθνών οίκων και σχεδιαστής ενθουσιάστηκε με τα σχέδια της Στερεής και την προέτρεψε να έρθει στην Αθήνα, για να ανοίξει τον δικό της οίκο μόδας. Θα τη βοηθούσε ο ίδιος με τους προμηθευτές, το μάννατζμεντ

και τη δικτύωση στην αγορά. Η Σητεία ήταν πια πολύ μικρή για τη Σεσίλια...

Κι ενώ τα δυο κορίτσια δένονταν με βαθιά αγάπη, όταν η Στερεή ανακοίνωσε στη Μόσχα την επιθυμία της, εκείνη πικράθηκε πολύ. Δεν ήταν μόνο ο αδελφικός δεσμός που είχαν, ήταν και αυτός ο «αέρας» που έδινε η Στερεή στο μαγαζί. Η φινέτσα, οι γνώσεις της, οι σκόρπιες γαλλικές λέξεις που χρησιμοποιούσε σε άπταιστη προφορά, η αυστηρότητά της, ακόμα και η έπαρση, όταν κάποιος τολμούσε να αμφισβητήσει σχέδιό της... Όλα αυτά θα της έλειπαν της

Μόσχας και η «Πολυτίμη» θα άδειαζε από τα γέλια και τις φωνές της. Η Μόσχα δεν μπορούσε να γίνει συνοδοιπόρος της Στερεής. Άνοιξε το συρταράκι της ραπτομηχανής, έβγαλε το οικογενειακό κειμήλιο και της το έδωσε ευχόμενη τύχη αγαθή στα νέα της σχέδια...

Η Σεσίλια ήταν άνθρωπος που αγαπούσε τη δουλειά και γι' αυτό δεν άργησε να απογειωθεί. Με σύμμαχο το ταλέντο της και την καλοτυχία της δαχτυλήθρας, βρέθηκε γρήγορα προβεβλημένη στους αθηναϊκούς κύκλους μόδας. Μέσα σε δέκα χρόνια ο οίκος *Cecile Couture* είχε γίνει ένα από τα σημαντικότερα ονόματα της εγχώριας *show business* και από το 2010 άρχισε να δοκιμάζει με επιτυχία τις δυνάμεις του στις διεθνείς Εβδομάδες Μόδας σε Μιλάνο, Παρίσι και Νέα Υόρκη. Και ενώ η επιδημία του κορωνοϊού έπληξε βαθιά τη βιομηχανία της μόδας, η *Cecile Couture* επιβίωσε και ενισχύθηκε εμπορικά, χάρη στην πρωτότυπη εφαρμογή του διαδικτυακού της καταστήματος στην οποία ο πελάτης με χρήση *AI* μπορούσε να δοκιμάσει εικονικά τα ρούχα της σχεδιάστριας!

CECILE COUΤURE

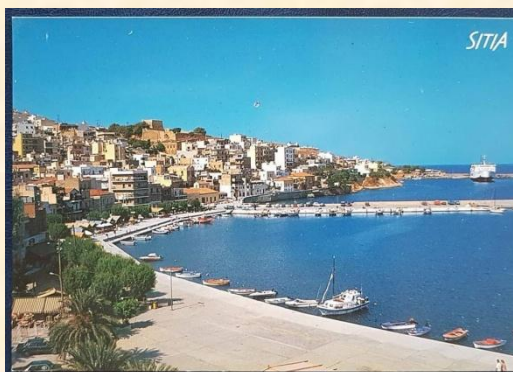
Παρά την επιτυχία της, η Σεσίλια δεν αισθανόταν ολοκληρωμένη. Κάτι έλειπε... Στην προσπάθεια να πετύχει παραμέλησε τον πιο σημαντικό άνθρωπο της ζωής της, την αδερφή της. Είχε να πάει στη Σητεία πάνω από πέντε χρόνια και το τελευταίο διάστημα τα λόγια της μητέρας τους τριβέλιζαν το μυαλό της.

«Πάντα να θυμάστε από πού ξεκινήσατε και πάντα να είσαστε ευωμένες σα μια γροθιά».

Αυτό ήταν. Φέτος θα κατέβαινε στη Σητεία για τις γιορτές! Ακύρωσε τα πάντα, μοίρασε αρμοδιότητες, το ανακοίνωσε και στον στενό συνεργάτη της Βίκτωρα.

«Victor, oh y va! Ετοιμάσου για τη Σητεία φέτος τα Χριστούγεννα».

Τό ανακοίνωσε και στη Μόσχα η οποία κόντεφε να πιγεί από την χαρά της! Έτρωγε τον πρώτο κουραμπιέ της σεζόν... Μόλις όμως συνήλθε, μόλις το καλοσκέφτηκε, άρχισε να αγχώνεται. Έτσι απλά θα ερχόταν η αδελφή της μετά από τόσες επιτυχίες, στη Σητεία; Πώς θα της φαινόταν τώρα η πόλη της; Λίγη; Μικρή; Κι ο κόσμος; Πόσον αλήθεια κόσμο ήξερε η Σεσίλια και πόσους φίλους είχε πλέον στη Σητεία;

«Μωρέ κατέω 'γω του τρόπο να την υποδεχτώ και να την καλοδεχτώ... Γαλα δεν τις λένε τις καλεσουρίδες που κάνουν οι κουζουλοί οι διάσημοι μέσα στις γιορτές κι όλοι ποσυνάζονται και πάνε με τα καλά τους κι όλη την ώρα τρώνε και πίνουν ορθοί; Κιονά θα κάμω κι εγώ προς τιμήν της αδελφής μου. Κι αμ' ήντα; Δεν κατέουμε εμείς από Γαλα;», είπε και δάγκωσε ένα ακόμη κουραμπιέ.

Μόσχα

ΘΡΙΑΜΒΟΣ! Αν κάποιος έψαχνε να βρει μια λέξη για να περιγράψει αυτό που έλαβε χώρα την Παρασκευή 5 Ιανουαρίου στην μεταμορφωμένη αίθουσα εκδηλώσεων του ξενοδοχείου Ίτανος, ήταν ακριβώς αυτή.

Οι κουβέντες, τα γέλια, τα χαμόγελα, τα φωτισμένα πρόσωπα και τα πειράγματα που έδιναν και έπαιρναν, είχαν δημιουργήσει το ιδανικό σκηνικό για την υποδοχή της υψηλής καλεσμένης στον τόπο της μετά από τόσα χρόνια.

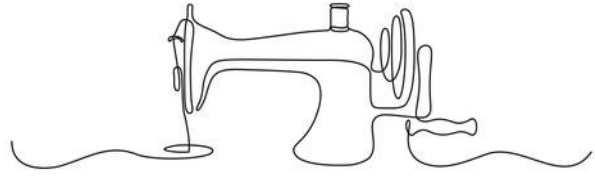

Η Σεσίλια δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ούτε στα πιο τρελά όνειρά της, όταν ετοιμαζόταν να ανοίξει τα φτερά της για τη μεγάλη πόλη, δε φανταζόταν ότι όταν κάποτε θα επέστρεφε, θα της δίνονταν τόσο απλόχερα η αγάπη και ο θαυμασμός των συμπατριωτών της! Όλοι ήθελαν να ξεκλέψουν μια στιγμή, να τη σφίξουν στην αγκαλιά τους και να φωτογραφηθούν στο πλευρό της. Κι εκείνη με τη σειρά της δε σταματούσε να λέει σε όλους πόσο συγκινημένη είναι, πόσο της είχε λείψει το σπίτι της, αλλά και πόσο εντυπωσιασμένη είναι από την πρωτοτυπία των εμφανίσεων και την υψηλή αισθητική των καλεσμένων.

Τις επόμενες μέρες, δεν σταμάτησε στιγμή να αποδέχεται προσκλήσεις για να παραστεί σε γεύματα και να πραγματοποιήσει επισκέψεις σε φορείς και συλλόγους. Όμως μέσα σε αυτή τη δίνη των συναισθημάτων και των υποχρεώσεων ξέχασε το πιο σημαντικό απ' όλα, τη Μόσχα, και δεν βρήκε ευκαιρία ούτε έναν καφέ να πει, ούτε μια μερίδα λουκουμάδες να φάει μαζί της.

Η Μόσχα ζούσε μόνη τα τελευταία χρόνια. Οι δουλειές που έφταναν στο ραφτάδικο της ήταν λιγοστές και ίσα ίσα κατάφερνε να τα φέρνει βόλτα με λογαριασμούς και υποχρεώσεις. Παρ' όλ' αυτά, εκείνη δεν έχανε το κουράγιο της. Όταν λίγο χαλάρωνε

από τη δουλειά, της αρκούσε να φτιάξει ένα καφεδάκι μερακλίδικο, να βάλει και δυο, τρία, τέσσερα σταφιδωτά σ' ένα πιατάκι και να ανοίξει το παράθυρο: Άφηνε τη ματιά της να αγκαλιάσει το τοπίο που απλώνονταν απέναντι και να σταθεί στην αγαπημένη της Καραβόπετρα και τα καραβοπετράκια, εκεί που τις πήγαινε η μητέρα τους όταν ήταν μικρές, και τις έβαζε να ανταγωνίζονται για το ποια θα εντοπίσει πρώτη διάφορα σημεία στον ορίζοντα της πόλης που νωχελικά απλωνόταν απέναντί τους: Τα νησιά που διαγράφονταν στο βάθος, το κάστρο, την εκκλησία, το Γυμνάσιο, το λιμεναρχείο, τα Κόκκινα, τον φάρο. Κι

όλο και κάποια ιστορία έβρισκε η Παραδεισία, για να συνοδεύσει τις απαντήσεις τους: Έναν θρύλο, μια ξεχασμένη σπηλιά, ένα ρωμαϊκό υδραγωγείο, το παλιό πολυβολείο, μια γραφική φιγούρα απ' τα παλιά, έναν έρωτα απαγορευμένο, μια ξεχασμένη ονομασία... Κι οι σκέψεις αυτές ζέσταιναν την καρδιά της, όπως η ζεστή άμμος που σκέπαζε τα γυμνά ποδαράκια τους εκείνα τα τρυφερά

απογέυματα της καλοκαιρινής ραστώνης. Σωστά το είχε διαβάσει κάπου: Μοναδική πατρίδα τα παιδικά μας χρόνια...

Οι δυσκολίες δεν την εμπόδιζαν να παραμένει δραστήρια, προσηνής και κοινωνική. Οικογένεια δεν ευτύχησε να αποκτήσει, όμως με χαρά βοηθούσε αυτούς που η ίδια αποκαλούσε οικογένεια. Τους φίλους, τους χωριανούς, τους Σητειακούς. Μαγείρευε για το συσσίτιο της εκκλησίας, βοηθούσε κάθε λογής οργανώσεις και ομάδες, μεταποιούσε δωρεάν ρούχα για φτωχές οικογένειες, συχνά συγκέντρωνε κι η ίδια παλιά ρούχα και υλικά, για να τα ανακυκλώσει και να τα ξανακάνει χρήσιμα γι' αυτούς που τα είχαν ανάγκη. Εκείνο που η διεθνής βιομηχανία της μόδας ονόμαζε πλέον Fashion Upcycling, η Μόσχα το έκανε πράξη αυθόρμητα, σεμνά και ταπεινά πολλά χρόνια τώρα.

Κι ενώ τόσα είχε να πει με την αδελφή της, η Σεσίλια δεν είχε βρει χρόνο να περάσει καν απ' το ραφτάδικο! Δημοσιεύματα, συνεντεύξεις, φωτογραφίες, ραδιόφωνο, κοινωνικά δίκτυα, όπου κι αν γυρνούσε η Μοσχούλα ήταν παρούσα η αδελφή της. Όχι όμως δίπλα της. Μα και τόσα χρόνια που λείπει η Σεσίλια, κατάφεραν άραγε να κρατήσουν τη σχέση τους ζωντανή; Η Σεσίλια ήταν διαρκώς χαμένη στις υποχρεώσεις και τους φρενήρεις ρυθμούς της νέας της

ζωής. Αλλά κι η Μόσχα πάντα δίσταζε να την ενοχλήσει και να διεκδικήσει λίγο χρόνο μαζί της. Έτσι έφτασε η ώρα του χωρισμού ξανά, χωρίς να έχουν ανταλλάξει μια ουσιαστική κουβέντα. Η Σεσίλια πληροφορήθηκε από τον στενό της συνεργάτη Βίκτωρα Μυστίκ πως ήταν επιτακτική ανάγκη να επιστρέψουν στην Αθήνα και η αναχώρηση επισπεύστηκε. Αποχαιρέτησε τη Μόσχα τηλεφωνικά κι ανέθεσε στον Βίκτωρα να κόψει μία γενναιόδωρη επιταγή για τα έξοδα του Gala.

Ο Βίκτωρ δεν άφηνε τίποτα στην τύχη, ήταν ένας από τους κορυφαίους στυλίστες σε Ελλάδα και εξωτερικό και η Σεσίλια τον εμπιστευόταν με κλειστά μάτια. Το πραγματικό του όνομα είναι Φώντας Αμπατζής. Επειδή με αυτό το όνομά δεν είχε κανένα μέλλον στον χώρο της μόδας, το άλλαξε επηρεασμένος από τη μεγάλη του αγάπη για τη Victoria Secret και ιδιαίτερα τα αρώματά της. Ταλαντούχος, φιλόδοξος, σχολαστικός, απαιτητικός και ακαταπόνητος, ο Βίκτωρ έλεγχε και την τελευταία λεπτομέρεια και, το κυριότερο, τα ήξερε όλα πριν απ' όλους. Εκκεντρικός στη συμπεριφορά και την εμφάνιση, δε γινόταν εύκολα συμπαθής, ήταν όμως αποτελεσματικός. Η εμμονή του με το φενγκ σούι και τη θετική ενέργεια ήταν παροιμιώδης και δυσκολευόταν να μείνει για ώρα σε μέρος με λανθασμένη διάταξη φυτών, επίπλων, αντικειμένων. Η μεγάλη του αδυναμία ήταν το χρήμα. Και κυρίως το γρήγορο χρήμα.

Μέσα στο ταξί καθ'οδόν προς το αεροδρόμιο, ο ταξιτζής αυθόρμητα διακόπτει τη Σεσίλια που μιλάει με τον Βίκτωρα για δουλειές:

- Συγχαρητήρια, Μαντάμ Σεσίλια, μια χαρά τα καταφέρατε! Αλλά και η αδελφή σας... Σας έβγαλε ασπροπρόσωπη. Και είναι απορίας άξιον που τα άφησε όλα στην άκρη και διοργάνωσε τέτοια βραδιά προς τιμήν σας!
- Τι εννοείτε, αγαπητέ; Να ανησυχώ για κάτι; Πείτε μου καθαρά, τι γνωρίζετε; *Qu'est-ce qu'il y a?*
- Μα καλά δεν ξέρετε πόσο άσχημη είναι η οικονομική κατάσταση της αδελφής σας; Άνθρωπος δεν πατά στο ραφτάδικο της. Όλα αυτά τα ετοιματζίδικα ρούχα που κυκλοφορούν τσάμπα σχεδόν, την έχουν γονατίσει.
- *Oh, mon Dieu!* Βίκτωρα, ακούς τι λέει ο κύριος; Τι έκανα; Είμαι τόσες μέρες εδώ και δεν της αφιέρωσα ούτε μισό λεπτό. Μα κι αυτή να μη μου πει τίποτα; Αλλά έτσι ήταν πάντα. Αχ μωρέ Μοσχούλα! Πρέπει να βρω τρόπο, για να διορθώσω τα πράγματα!

Η Σεσίλια επιστρέφοντας στην Αθήνα το σκέφτηκε καλά. Αυτό έπρεπε να κάνει. Μόλις τακτοποιήσει τις εκκρεμότητές της, να γυρίσει αμέσως στη Σητεία και να οργανώσει ένα μεγαλειώδες καλλιτεχνικό γεγονός: Μία επίδειξη μόδας υπό την ομπρέλα του Οίκου της, αφιερωμένη στη μνήμη της μητέρας τους

Παραδεισίσιας. Νέοι αλλά και έμπειροι σχεδιαστές θα παρουσιάσουν τη δουλειά τους και οι καλύτεροι από αυτούς θα υπογράψουν συμβόλαιο συνεργασίας με τη Cecile Couture.

Έτσι Σεσίλια, «Πρίσιους» και Βίκτωρ επέστρεψαν στη Σητεία και με τη βοήθεια της Μόσχας ξεκίνησαν την προετοιμασία. Ο Βίκτωρ, στην αρχή είχε τις αντιρρήσεις του, δεν έκρυβε άλλωστε και την περιφρόνησή του για τους παρακατιανούς φίλους της αφεντικίνας του, αντιρρήσεις οι οποίες κάμφθηκαν από έναν πρόχειρο πρώτο υπολογισμό των κερδών που θα έφερνε η επίδειξη. Ήταν σίγουρος ότι εφόσον είχαν πάρει και την «Πρίσιους» μαζί τους, η επιτυχία ήταν εξασφαλισμένη. Το μόνο που φοβόταν, σαν από διαίσθηση, ήταν η μυστηριώδης έλξη που ασκούσε ο τόπος αυτός στη Σεσίλια. Κάθε φορά που βρισκόταν εκεί, η Σεσίλια έφευγε και με μεγαλύτερη δυσκολία.

Πέρα από το συναισθηματικό σκέλος της υπόθεσης, η Σεσίλια ήθελε να βοηθήσει και οικονομικά τη Μόσχα, παρόλο που εκείνη πάντα αρκούνταν στα λίγα. Όσον καιρό ο οίκος θα δραστηριοποιούνταν στη Σητεία, η Μόσχα είχε αναλάβει την προώθηση και την πώληση των επώνυμων ρούχων που πολλές Σητειακές έσπευσαν να αγοράσουν.

-Πώς πάνε οι πωλήσεις, Μόσχα;

-Εχθές ήταν η καλύτερη μέρα!

Ξεπουλήσαμε σχεδόν.

Ως το μεσημέρι αγοράστηκαν δύο από τη Μόρφω, ένα από την Υβόννη, δύο από τη Λίζα και τρία από την Αναστασία!

-Το περίμενα! Δεν είναι μυστικό πως η Σητεία εκτιμά την ποιότητα... Γι' αυτό ζήτησα να μου δείξουν φωτογραφία την Κυριακή!

Μετά από εντατικές ετοιμασίες, με τη Σεσίλια και τον Βίκτωρα να επιμελούνται και να οργανώνουν τέλεια την κάθε λεπτομέρεια, με τη Μοσχούλα να βάζει τις δικές της πινελιές, την «Πρίσιους» πάντα στην κατοχή των δύο αδελφών και με πλήθος σχεδιαστών να έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον για συμμετοχή, το CATWALK: «Ουρί του Παραδείσου» ήταν έτοιμο για τη μεγάλη πρεμιέρα και για να ταράξει για μία ακόμα φορά τα ήσυχα νερά της Σητείας...

**Απόσπασμα από τη συνέντευξη που
παραχώρησε η Σεσίλια**

- Ας έρθουμε στο *Cecile fashion project*.
Μπορείς να μας πεις τι μας ετοιμάζεις;

-Είναι μια εκδήλωση που διοργανώνω στην πόλη μας, μια φαντασμαγορική επίδειξη μόδας-catwalk με τίτλο «**Ουρί του Παραδείσου**» αφιερωμένη στη μητέρα μου. Σε όλο αυτό έχω τη βοήθεια του φίλου και συνεργάτη μου στυλίστα Βίκτωρα και της ταλαντούχας αδερφής μου Μοσχούλας. Επίσης, δε σας κρύβω πόσο τυχερή νιώθω που ένας από τους πιο καταξιωμένους επαγγελματίες του χώρου και στενός μου φίλος θα με τιμήσει με την παρουσία του σε αυτό το τόσο σημαντικό ντεφιλέ της καριέρας μου!

Πολυτίμη

Παρασκευή 1 Μαρτίου 2024, 14:20

«Victor, είναι η πέμπτη φορά που σου αφήνω μήνυμα! Έχω αρχίσει και ανησυχώ!», ακούστηκε σπασμένη η φωνή της Σεσίλιας στον τηλεφωνητή. «Έχω έρθει από το πρωί στο μαγαζί, για να βοηθήσω τη Μόσχα με τη δουλειά κι εσύ είσαι από χθες εξαφανισμένος!», είπε και το έκλεισε απότομα.

Η Σεσίλια δεν ήξερε αν έπρεπε να ανησυχήσει ή να θυμώσει. Την προηγούμενη βραδιά είχαν βγει όλοι μαζί, συνεργάτες, συγγενείς και φίλοι, και είχαν κατέβει στα ρακάδικα. Οι φίλοι πια είχαν συνηθίσει την παρουσία της στη Σητεία, εκείνη είχε γίνει ξανά ένα μαζί τους. Ανέκδοτα και ιστορίες από την παιδική τους ηλικία, πειράγματα, άγνωστα περιστατικά που ερχόντουσαν στην επιφάνεια υπό την ευεργετική επίδραση της ρακής... Κι ύστερα το CatWalk, ο φίλος της ο Λάκης Γαβαλάς, τα έργα τέχνης που είχαν παρουσιάσει οι τοπικοί σχεδιαστές στις κολεξιόν τους, τα παρατράγουδα και τα κουτσομπολιά της βραδιάς είχαν κεντρίσει το ενδιαφέρον όλων και δε σταματούσαν να μιλάνε γι' αυτά. Η βραδιά ήταν γλυκιά, το αεράκι στους φοίνικες απαλό και τα φώτα της πόλης αντανakλούσαν πολύχρωμα στην ήρεμη θάλασσα. Ο Βίκτωρ ήταν σκυθρωπός και αμίλητος όλη την ώρα. Κοιτούσε απορροφημένος το κινητό του και δεν ήθελε να πάρει μέρος στην κουβέντα. Έμοιαζε να τον απασχολεί κάτι πολύ σοβαρό. «Λυπάμαι, πρέπει να φύγω», είπε κάποια στιγμή «Έχουμε πρωινό ξύπνημα αύριο και είμαι πολύ κουρασμένος».

Τώρα που τα ξανασκεύετetai όλα η Σεσίλια, συνειδητοποιεί ότι ο Βίκτωρας δε συνηθίζει καθόλου να εξαφανίζεται. Από χθες το βράδυ τού αφήνει μηνύματα σε μέσα και τηλεφωνητή κι εκείνος δεν έχει δώσει κανένα σημείο ζωής.

«Μόσχα, θα πεταχτώ για λίγο στο διαμέρισμα που νοικιάζει ο Victor και επιστρέφω. Συνεχίστε με την πρόβα. Δεν αργώ», είπε προσπαθώντας να μη δείξει την ανησυχία της ούτε στην αδελφή της, ούτε στις πελάτισσες.

Η μονοκατοικία που νοίκιαζε ο Βίκτωρας όλον αυτόν τον καιρό ήταν ήσυχη. Έλειπε το νοικιασμένο αυτοκίνητο από τον κήπο και η αυλόπορτα ήταν μισάνοιχτη. Η Σεσίλια έκανε τον κύκλο και έφτασε στο υπνοδωμάτιο που βρισκόταν στην πίσω πλευρά. Κοίταξε μέσα το άδειο δωμάτιο κι έσπρωξε την μπαλκονόπορτα. Τα σκεπάσματα ήταν άθικτα, το υπόλοιπο σπίτι σε τάξη: Έμοιαζε ο ένοικός του να μην έχει περάσει εκεί το βράδυ κι ωστόσο το άρωμά του ήταν ακόμη έντονο στο σπίτι. Άνοιξε την ντουλάπα. Ακόμα βρισκόντουσαν μέσα κάποιες γραβάτες, ξεχασμένες σε μια μισοκρυμμένη κρεμάστρα και

κάποια πουκάμισα που είχε αγοράσει όσο έμενε στη Σητεία. Η βαλίτσα του όμως έλειπε. Η Σεσίλια κοίταξε έντρομη γύρω της: Τα αρώματα του Βίκτωρα είχαν εξαφανιστεί. Όλα.

Άρχισε να τρέμει και κάθισε σε μια καρέκλα, για να βάλει σε σειρά τις σκέψεις της. Όλον αυτόν τον καιρό, απορροφημένη από το CatWalk και τον ενθουσιασμό της επιστροφής, δεν είχε σπουδαιολογήσει την αλλαγή του Βίκτωρα. Είχε γίνει πιο δύστροπος, πιο νευρικός, έβαζε τις φωνές με το παραμικρό κι όλο γκρίνιαζε για την καριέρα που θα μπορούσε να έχει, αν δεν είχε μείνει πιστός όλα αυτά τα χρόνια στη φίλη του.

«Και σαν να μην έφτανε αυτό, είμαστε εδώ και δυο μήνες κολλημένοι σε τούτη την πόλη για ένα καπρίτσιο! Τρεις εβδομάδες μόδας έχουμε χάσει, για να ράβεις εσύ τις Σητειακές!»

Η Σεσίλια αντιμετώπιζε αυτές τις κρίσεις καρτερικά. Δε νευρίαζε, δεν την άγγιζαν, ίσως γιατί μετά από πολλά χρόνια ένιωθε πραγματικά ευτυχισμένη. Είχε τους φίλους της, είχε την αδελφή της, είχε την Πολυτίμη... Όλη η ζωή της, όσα χρειαζόταν αυτή τη στιγμή, ήταν εδώ... Ο Βίκτωρ είχε φύγει, έτσι, χωρίς ένα αντίο, κι εκείνη δεν μπορούσε να αισθανθεί τον παραμικρό θυμό. Σαν να καταλάβαινε ότι αυτή είχε γίνει κάτι άλλο απ' αυτό που ήταν μέχρι τότε, απ' αυτό που ήταν ο Βίκτωρ.

Το κινητό της χτύπησε και την επανέφερε στην πραγματικότητα. Ήταν η Μόσχα:

«Στερεή, άνοιξα τυχαία το συρτάρι και βλέπω ότι λείπει η Πολυτίμη. Την έχεις εσύ;»

Όταν συμβαίνει κάτι κακό, μοιάζουν οι σκέψεις να είναι ένα παζλ που ξαφνικά συνταιριάζεται και δίνει νόημα. Η Σεσίλια έμεινε παγωμένη με το ακουστικό στο χέρι, την ώρα που η Μόσχα από μέσα ρωτούσε τι συμβαίνει ξανά και ξανά. Ακαριαία, σαν μέσα από άλλη διάσταση, είδε μπροστά της να περνούν πρόσωπα και πράγματα: Η Ελενέτα, ο Φραντζέσκο, το μοναστήρι, ο κυρ-Χαράλαμπος, η Παραδεισία, μια πέρδικα, η Πολυτίμη... Ένας διεσταλμένος κόσμος πέντε αιώνων που χώρεσε σε μερικά δευτερόλεπτα μνήμης...

«Μόσχα, κλείσε το μαγαζί κι έλα από δω, το σπίτι του Βίκτωρα. Πρέπει να βρούμε την Πολυτίμη. Το χρωστάμε στη μαμά και τον κυρ-Χαράλαμπο. Κι αν τη βρούμε, το σπίτι της στο εξής θα είναι η Σητεία. Το ακούς; Η Σητεία!»

Η ProEuropean Trading GmbH, με έδρα τη Γερμανία, είναι μια κορυφαία εταιρεία διαχείρισης έργων καινοτομίας και τεχνολογίας στον τομέα της πράσινης ενέργειας, ειδικευμένη στην Έρευνα & Καινοτομία στο Green H₂, την εγκατάσταση και την παράδοση έργων-σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, τη Δομή & Σχεδιασμό Έργων & Χρηματοδότηση Έργων, και διαδραματίζει βασικό ρόλο στην ενσωμάτωση των τελευταίων τεχνολογικών προόδων στην παραγωγή και διανομή του Green H₂ και στην εφαρμογή τους σε έργα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, με επίκεντρο την παραγωγή και τη διανομή.

Το μεγαλύτερο έργο H₂ της ProEuropean είναι το **H2CRETE** της Γερμανικής Ενεργειακής Εταιρείας ProEuropean Trading GmbH με έδρα το Μόναχο, το οποίο είναι το μεγαλύτερο έργο πράσινης ενέργειας που υλοποιείται στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στην Κρήτη στην περιοχή Αθερινόλακκος. Πρόκειται για ένα έργο πράσινου υδρογόνου 100 MW, που παράγει πράσινο H₂ από ΑΠΕ και θαλασσινό νερό. Στόχος του **H2CRETE** είναι να οικοδομήσει έναν οικονομικά αποδοτικό Green H₂ Hub στην καρδιά της Μεσογείου, μετατρέποντας την Κρήτη στον δομικό πυλώνα εισόδου, μεταφοράς και διανομής ενέργειας από τη Βόρεια Αφρική στην Ευρώπη μέσω ενός πολυεπίπεδου δικτύου διακίνησης.

Η περιοχή όπου σχεδιάζεται να κατασκευαστεί το **H2CRETE**, η περιοχή Αθερινόλακκος, προορίζεται να φιλοξενήσει δύο κοιλάδες υδρογόνου που χρηματοδοτούνται από το Horizon Europe, υποστηρίζοντας την ανάπτυξη και λειτουργία τεχνολογιών αιχμής H₂, εισάγοντας την Κρήτη και την Ελλάδα στον δυναμικό χάρτη ενεργειακής μετάβασης προς μια βασισμένη στο υδρογόνο οικονομία.

Σε μια κρίσιμη στιγμή για την ενεργειακή μετάβαση στην Ευρώπη, στο πλαίσιο του **Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ** στο Νταβός της Ελβετίας, με την παρουσία του διεθνούς τζετ σετ πολιτικής και οικονομίας, πραγματοποιήθηκε μια πολύ σημαντική συζήτηση την Πέμπτη 18 Ιανουαρίου 2024, με θέμα «**Ο ρόλος του πράσινου υδρογόνου στην ευρωπαϊκή μετάβαση προς τις μηδενικές εκπομπές**».

Μία από τις βασικές ομιλήτριες του Φόρουμ, η **κα Αικατερίνη Λιανουδάκη, CFO (Επικεφαλής Οικονομικών Υπηρεσιών) της ProEuropean Trading GmbH**, που αναπτύσσει το έργο **H2CRETE** για την παραγωγή πράσινου υδρογόνου στον Αθρινόλακκο της Κρήτης, τόνισε τη στρατηγική θέση του νησιού για την ανάπτυξη συνδέσεων με τη Μέση Ανατολή και την Αφρική.

Στη συζήτηση τονίστηκε ότι το έργο αυτό αντιπροσωπεύει ένα πρωτοποριακό βήμα στην εφαρμογή τεχνολογιών πράσινης παραγωγής υδρογόνου, ενώ ταυτόχρονα συμβάλλει στη μείωση των εκπομπών CO₂ και στην ενίσχυση της ενεργειακής αυτονομίας της περιοχής.

Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η ProEuropean Trading GmbH έχει πλέον καθιερωθεί ως αξιόπιστος παίκτης στην αγορά ενέργειας, προσφέροντας λύσεις βιώσιμης ενέργειας και προωθώντας καινοτομίες στον τομέα των ανανεώσιμων πηγών. Με το έργο **H2CRETE** στοχεύει στην ενσωμάτωση προηγμένων τεχνολογιών παραγωγής πράσινου υδρογόνου σε μια περιοχή με ιδιαίτερες ενεργειακές ανάγκες, όπως η Κρήτη. Ως εκ τούτου, οι προσπάθειες της γερμανικής εταιρείας επικεντρώνονται στην κατασκευή και λειτουργία εγκαταστάσεων που θα παράγουν πράσινο υδρογόνο μέσω ηλεκτρόλυσης νερού, χρησιμοποιώντας ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Αυτή η καινοτόμος μέθοδος παραγωγής ενέργειας αναμένεται να συμβάλει στην προώθηση της αειφορίας στην περιοχή.

Το έργο **H2CRETE** της ProEuropean Trading GmbH όχι μόνο αντανακλά τη δέσμευσή της για υποστήριξη βιώσιμων ενεργειακών λύσεων, αλλά καταδεικνύει παράλληλα τον ρόλο που μπορούν να διαδραματίσουν οι ιδιωτικές επιχειρήσεις στην επίτευξη των στόχων περιβαλλοντικής προόδου.

Ολόκληρο το βίντεο της ενδιαφέρουσας συζήτησης μπορείτε να παρακολουθήσετε: στην επίσημη ιστοσελίδα της ProEuropean Trading GmbH
<https://proeuropean.eu/>

καθώς επίσης και στο YouTube

<https://www.youtube.com/@ProEuropean>

ΒΙΤΣΕΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΣ - ΔΙΑΝΟΜΕΣ

Χ χαλκιαδακης
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΣΤΕ

LAMBERTS®

THE PROFESSIONAL RANGE

Executive Travel Services

AMATHUS HELLAS

ΥΠΕΥΘΥΝΗ:
ΑΝΔΡΕΑΔΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ τηλ. 6944546786

Booking.com airbnb

DIGITAL Σαρίκας
PRINT
Γραφικές Τεχνές
Ψηφιακές Εκτυπώσεις

Προ**μ**ο**τ**ιση
Δια**φ**η**μ**ισ**τ**ική
...δίνει λύσεις

M
Mitsakakis
γλυκό-καφές-παγωτό

THE
P A L M
PROJECT

ΔΕΞΑΚΗΣ
Ελαστικά - Ζάντες
☎ 28430 23803

ΠΑΠΑΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ
ΗΛΙΑΣ
ΚΟΥΦΩΜΑΤΑ
ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ & PVC
☎ 28430 29111 - 2815 201346
☎ 6945 79 79 94
www.neodom.gr

SITIA BEACH
PIZZERIA - RISTORANTE
☎ 2843022104

Agro
Αναπτυξιακή
ΠΛΑΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ
ΓΕΩΠΟΝΟΣ Π.Ε.

AGIASMATIS
ΤΕΧΝΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ-ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΡΕΣ-ΓΕΩΤΡΗΣΕΙΣ

ΤΟΡΠΛΟΥ
WINERY
SITIA - CRETE

**Καισολο...
...Χαζρολα!**

THE
WALL
music bar

*Και σου το...
...Καέροτα*

